

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 367/2021
09.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиле АА из села ..., на раду у ..., коју заступа пуномоћник Мирослав Нешић, адвокат из ..., против тужених ББ из села ..., кога заступа пуномоћник Горан Стошић, адвокат из ..., ВВ и ГГ из села ..., које заступа пуномоћник Јелена Петровић, адвокат из ..., ради утврђења права својине и ништавости уговора о поклону, одлучујући о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 796/19 од 06.10.2020. године, у седници одржаној 09.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог ББ, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 796/19 од 06.10.2020. године у усвајајућем делу тужбеног захтева.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Брању П 426/12 од 19.10.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и утврђено према туженима да је тужилца сувласник са 1/5 идеалних делова непокретности ближе означених у том ставу изреке и права трајног коришћења катастарских парцела наведених у изреци што су тужени дужни да признају и након извршене физичке деобе тужилци уступе у својину и државину аликватне делове предметних непокретности, док је тужбени захтев тужиле одбијен као неоснован да се утврди према туженима да је она сувласник у већем уделу до траженог удела од 1/2 идеалних делова наведених непокретности. Ставом другим изреке, обавезан је тужени ББ да тужилци на име 1/2 противвредности путничког аутомобила ближе означеног у том ставу изреке исплати износ од 235.278,12 динара са законском затезном каматом почев од 23.04.2018. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражено да се обавезе тужени ББ да јој исплати 25.000 швајцарских франака у динарској противвредности по најповољнијем курсу на дан исплате са каматом по стопи Европске централне банке од 07.05.2007. године као дана подношења тужбе до исплате у динарској противвредности по најповољнијем курсу на дан исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и утврђено је према туженима да су ништави и без правне важности уговори о поклону непокретности ближе означени у том ставу изреке у делу којим је обухваћена непокретна имовина у својини тужиле и то 1/5 идеалног

дела непокретности, као и права трајног коришћења катастарских парцела, ближе означених у изреци. Ставом петим изреке, тужени су обавезани да тужили накнаде трошкове парничног поступка солидарно у износу од 220.400,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 796/19 од 06.10.2020. године, ставом првим изреке укинута је првостепена пресуда и пресуђено, тако што је утврђено према туженима да је тужила сувласник на $\frac{1}{2}$ идеалних делова непокретности и то: породичне стамбене зграде која се налази у Улици ... на к.п.бр. ... уписане у ЛН бр. ... КО ..., као и права трајног коришћења наведене парцеле, а која је прибављена по уговору овереном код Општинског суда у Врању Ов 4531/03 од 08.08.2003. године, породичне стамбене зграде која се налази у ... у улици ... на к.п.бр. ... у оквиру грађевинске парцеле број ... у блоку број ... у ... уписане у ЛН бр. ... КО ..., као и права трајног коришћења наведене парцеле, која непокретност је прибављена по уговору о купопродаји непокретности овереном у Општинском суду у Врању под Ов 4056/06 од 28.06.2006. године и пословног простора – локала у ... у улици ... површине 50,8м² прибављеног по уговору Ов 6211/04 од 28.10.2004. године, што су тужени дужни да признају и након извршене физичке деобе тужили уступе у својину и државину аликватне делове предметних непокретности. Ставом другим изреке, обавезан је тужени ББ да тужили на име $\frac{1}{2}$ противвредности путничког аутомобила ближе означеног у том ставу изреке исплати износ од 235.278,12 динара са законском затезном каматом од 23.04.2018. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавеже тужени ББ да јој исплати 25.000 швајцарских франака у динарској противвредности по најповољнијем курсу на дан исплате са каматом по стопи Европске централне банке од 07.05.2007. године до исплате, такође у динарској противвредности по најповољнијем курсу на дан исплате. Ставом четвртим изреке, утврђено је према туженима да су ништави и без правне важности уговори о поклону непокретности Ов 9408/06 од 27.12.2006. године закључен између туженог ББ као поклонодавца и туженог ВВ као поклонопримца, уговор о поклону непокретности Ов 9409/06 од 27.12.2006. године закључен између туженог ББ као поклонодавца и туженог ВВ као поклонопримца и уговор о поклону непокретности Ов 152/07 од 11.01.2007. године закључен између ББ као поклонодавца и тужене ГГ као поклонопримца, у делу којим је обухваћена непокретна имовина у својини тужиле и то $\frac{1}{2}$ од идеалних делова непокретности досуђених ставом првим изреке. Ставом петим изреке, обавезани су тужени да тужили солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 578.200,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ББ је благовремено изјавио ревизију побијајући је у усвајајућем делу тужбеног захтева због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужила је поднела одговор на ревизију са захтевом за накнаду трошкова.

Врховни касациони суд је оценио да је ревизија туженог дозвољена по члану 403. став 2. тачка 3. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), испитао је побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

3

У овој парници првостепени суд је поступао у спојеним парницама по тужби поднетој 10.02.2007. године и тужби која је поднета 11.04.2012. године. За спојене парнице суд је донео заједничку пресуду, па се у конкретном случају имају применити одредбе Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14) који је ступио на снагу 01.02.2012. године, будући да се у истом парничном поступку не могу примењивати различита процесна правила.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Неосновано се наводима ревизије указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. у вези члана 211. ЗПП, јер су у овој парници тужбом обухваћена сва лица која су учесници материјално правног односа, имајући у виду природу правног односа и садржину тужбеног захтева.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила и тужени ББ су закључили брак ...1998. године, који је разведен правноснажном пресудом 05.03.2007. године, у коме су добили двоје деце. Тужени ВВ и ГГ су родитељи туженог ББ. Тужила је након удаје отишла у ..., где су тужени ББ и ВВ живели и радили, и где су до октобра месеца 2002. године живели у породичној заједници, док је тужена ГГ живела у Србији и само повремено долазила у ГГ будући да се старала о родитељима свог супруга у Србији. Крајем 2002. године тужила и тужени ББ су се са децом преселили у други град и засновали посебно домаћинство у коме су обоје стицали приход. Тужени ББ је био у радном односу и остваривао зараду око 3.000 швајцарских франака месечно, али је 2001. године претрпео повреду због које више није могао да ради па је примао 80% од зараде наредне две године када се преквалификовао (2003. године) и затим бавио трговином, али није могао да остварује зараду на претходном нивоу. Тужила је обављала повремене и привремене послове за које није била пријављена, послове на име помоћи у кући и бриге о старим и болесним лицима, те остваривала зараду у висини од око 2.000 швајцарских франака месечно. Тужени ББ је на свом рачуну пре заснивања брачне заједнице имао уштеђевину од 50.000 швајцарских франака и тај новац је подигао са рачуна након развода брака. У току трајања брачне заједнице тужила и тужени ББ су стекли непокретности на основу уговора Ов 4531/03 од 08.08.2003. године (породична стамбена зграда на к.п.бр. ... КО ..., затим уговора Ов 4056/06 од 28.06.2006. године (породична стамбена зграда на к.п.бр. ... КО ...) и уговора о купопродаји Ов 6211/04 од 28.10.2004. године (пословни простор – локал у ... у Улици ...). Ове непокретности купљене су на име туженог ББ, као купца при чему су стамбени објекти били у фази грубих грађевинских радова, те су након купопродаје извођени радови на тим објектима. Тужени ББ је као поклонодавац, предметне непокретности поклонио својим родитељима туженима ВВ и ГГ на основу уговора о поклону који су оверени у Општинском суду у Врању и који су предмет тужбеног захтева. Вештачењем је утврђена вредност доприноса парничних странака у стицању, тако што је дато више варијанти. Приликом вештачења, у допринос тужиле поред прихода урачунато је увећање по основу неге деце до три године и старања о деци после три године, па је тако остварени приход тужиле износио 374.968 швајцарских франака, док је приход туженог ББ износио 334.060 швајцарских франака, а приход туженог ВВ је износио 142.145 швајцарских франака. Како су предметне непокретности купљене 2003, 2004. и 2006. године, суд није прихватио исказе тужених у погледу тврдње да је тужени ВВ финансирао куповину предметних непокретности својим средствима, тако што је продао своју кућу у ..., јер је на основу уговора о купопродаји те куће утврђено да је закључен 25.12.2007. године, након развода брака

тужиље и туженог ББ и након купопродаје предметних непокретности. Поред тога, нису прихваћене тврдње да су грађевински радови на предметним непокретностима финансирани искључиво средствима туженог ВВ, јер се ради о новчаним давањима на име помоћи туженом ББ и његовој породици. Износ од 50.000 швајцарских франака који представља посебну имовину туженог ББ није коришћен за потребе брачне заједнице, јер је подигнут са банковног рачуна након развода брака, па није могао бити урачунат у његов допринос. Путничко возило марке „...“ купљено је у току трајања брака тужиле и туженог ББ, који га је продао после развода брака, а вредност возила утврђена је вештачењем у износу од 476.010,76 динара.

Наведено чињенично стање другостепени суд је утврдио након што је отворио расправу на основу члана 383. став 4. ЗПП и извео предложене доказе које је ценио у смислу члана 8. тог закона. Другостепени суд је закључио да су предметне непокретности и путничко возило стечени у току трајања брачне заједнице парничних странака (тужиле и туженог ББ) и да у време стицања није постојала породична заједница са његовим родитељима, јер са туженим ВВ нису живели у истом домаћинству, већ у различитим градовима у ..., док је тужена ГГ живела у Србији. У конкретном случају не ради се ни о економској заједници, јер су тужиле и тужени ББ имали сопствене приходе, а давања туженог ВВ су била усмерена на помоћ сину за потребе његове породице, па предметна имовина представља заједничку имовину супружника (тужиле и туженог ББ). Ценећи утврђене околности и приходе супружника, те налаз и мишљење вештака економско финансијске струке, другостепени суд је закључио да су доприноси супружника у стицању подједнаки. Зато је усвојио тужбени захтев за утврђење сувласничког удела тужиле од $\frac{1}{2}$ идеалног дела и права трајног коришћења (катастарских парцела) предметних непокретности и обавезао туженог ББ да тужиле исплати половину вредности путничког возила стеченог у браку, који је продао после развода брака. Уговори о поклону којима је тужени ББ поклатио предметне непокретности својим родитељима, ништави су и не производе правно дејство у висини утврђеног сувласничког удела тужиле.

По становишту Врховног касационог суда, другостепени суд је супротно наводима ревизије, правилном оценом изведених доказа на расправи у смислу члана 8. ЗПП, утврдио чињенично стање и правилном применом материјалног права из чланова 171, 177. и 180. Породичног закона одлучио о тужбеном захтеву.

Према члану 171. Породичног закона, имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину (став 1.), а деобом заједничке имовине у смислу овог закона, сматра се утврђивање сувласничког односно суповерилачког удела сваког супружника у заједничкој имовини (члан 177.). По члану 180. наведеног закона ако супружници не могу да се споразумеју о деоби заједничке имовине, деобу заједничке имовине врши суд (судска деоба), при чему се претпоставља да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки. Већи удео једног супружника у стицању заједничке имовине зависи од његових остварених прихода, вођења послова у домаћинству, старања о деци, старања о имовини, те других околности од значаја за одржавање или увећање вредности заједничке имовине. Према члану 195. наведеног закона, имовина коју су заједно са супружницима односно ванбрачним партнерима стекли радом чланови њихове породице у току трајања заједнице живота у породичној заједници представља њихову заједничку имовину.

Другостепени суд је оценио све изведене доказе и своју оцену тих доказа образложио, па је на основу резултата целокупног поступка по свом уверењу закључио да предметна имовина није стечена у породичној заједници парничних странака, већ у брачној заједници супружника (тужиље и туженог ББ), будући да у време стицања није постојала заједница живота, нити економска заједница са родитељима туженог, што је услов за примену члана 195. ПЗ. С обзиром да предметне непокретности представљају заједничку имовину стечену у брачној заједници и да су удели супружника у стицању подједнаки, правилно је закључио другостепени суд да уговори о поклону којима је тужени ББ поклатио својим родитељима имовину стечену у браку са тужиљом не производе правно дејство, односно да су ништави у погледу сувласничког удела тужиље од $\frac{1}{2}$ идеалног дела.

Врховни касациони суд је на основу изложеног оценио да се неосновано ревизијом туженог оспорава утврђено чињенично стање и правилна примена материјалног права, па је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Захтев тужиље за накнаду трошкова одговора на ревизију је одбијен на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер ови трошкови нису били потребни ради вођења парнице.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић